

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ένας φίλος του Μπράμς μιλώντας μαζί του για την ύστεροφημία είπε μεταξύ άλλων και την ύστοχη φράση:

Θάρρη μιὰ μέρα, πού, φυσικά, τήν εδχομαι όσο γίνεται πύ μακρυνή, πού και στην κατοικία αὐτή θά κριμαστή κάποια πινακίδα!

—Ναί, τόν έκοψε κάπως άπότομα, ο μεγάλος συνθέτης, τó ένοικιαστήριο πού θά βιαστή νά κρεμάση ή σπιτονοικοκυρά μου.

Στόν συνθέτη τής δημιουργίας, τόν Χαύντν, παρουσιάστηκε ένα άνοιξιάντικο πρωινό ένας τύπος τών περιχώρων, πού άυτοσυστήθηκε ως κτηματίας, και τού παρήγγειλε ένα μενουέττο για τούς γάμους τής κόρης του. "Ήθελε μιὰ μουσική για τή μεγάλη ούτ ή μέρα εϋθυμ ή ζωηρή, πού «θάδινε φτερά και στα πόδια τών γέρον. Θά τήν έπλήρωνε καλά! Δέν ήταν σφιχτοχέρης».

Ο Χαύντν δέχτηκε τήν παραγγελία πρό πάντων, γιατί άγαπούσε τούς ανθρώπους τών άγρών, και ένοιωσε τις χαρές τους και τις έκανε δικές του! "Άρχισε λοιπόν νά έργάζεται και τήν άριστήν ήμέρα τó χαριτωμένο έργο ήταν έτοιμο. Ο κτηματίας ήρθε τó παρέλαβε και χωρίς νά πληρώση, έφυγε λέγοντας: «Καλήν άντάμωση σε λίγες μέρες!»

Μετά δύο έβδομάδες άκούστηκε έμπρός εις τήν κατοικία τού συνθέτη μιὰ χαρούμενη πετοχή μουσική. Ο Χαύντν άναγνώρισε άμέσως, τó μενουέττο του, κάπως άδέξια τσως, μά με κέφι παιγμένο, άπό μιὰ χαριάτη όρχήστρα. "Έτρεξε στό παπαθύρο του, και έβλεπε μιὰ χαρωπή πομπή: Προηγούνταν οι μουσικάντες, ά-

κολουθούσε ένα τεράστιο, καλοθρεμμένο, κατατόλιστο βώδι, πού άποτελούσε, φαίνεται, τó κυριότερο μέλος τής πομπής. Έπειτα ό γαμπρός και ή νύφη και ένα πλήθος άπό εύθυμους χωριάτες. Ξανακτόπησε ή πόρτα τού σπιτιού του, και ξαναμπήκε ό κτηματίας, πού, άφοϋ τόν εύχαρίστησε για τó άραιο μενουέττο, πού έτρεξε—όπως τόν έβεβαίωσε—μεγάλη έπιτυχία στό γάμο, τού προσέφερε για πληρωμή τó στολισμένο βώδι, μιὰ πραγματικά άρχοντική άμοιβή. Τó μενουέττο αὐτό άπό τότε και γι' αὐτό, έίνε γνωστό μέ τόν τίτλο—πού άλλοίωτικά φαίνεται άνεξήγητος—«μενουέττο τού βωδιού.»

Ο Μπροϋκνερ βρισκόταν κάποτε στη Βιέννη, για νά παρακολουθήση τις συναυλίες τής φιλαρμονικής τής πού θά πρωτοπαρουσίαζε και μιὰ άπό τις συμφωνίες του.

Ένα βράδυ είχε προσκληθ ή, μαζί με άλλους γνωστούς, σε κάποιο φιλικό του σπιτί. Έκει συνήτησε ό συνθέτης και μιὰ κυρία, πού έλλοτε όηήρε μαθητριά του στο Λιντς. Η κυρία δέν ήτο έξαιρετική μουσικός, αλλά ό Μπροϋκνερ αισθάνθηκε τήν ύποχρέωση νά τή ρωτήση:

«Και πώς πάει ή μουσική; τραγουδάτε κάποτε άκόμα; παίζετε βιολί;»

—"Α μά όχι Μάιτρ! έππε λυπημένη ή κυρία. Αὐτά πιά πάνε δυστυχώς! Έχω βλέπετε παιδιά! Πού καιρός! Όλη τήν ήμέρα καταγινομαι μαζί τους!

Και ό Μπροϋκνερ, πού είχε διαπιστώσει πολλές φορές τήν τέλεια Έλλειψη ταλέντου τής πρώην μαθητριάς του άπάντησε με τó σνειθιαμένο κολοκάγαθο ύφος του:

—"Ως τόσο τι δέν καρροθώνουν τά παιδιά! Μεγάλη εύτυχία και σωστή εύλογία για δλους!